

Smagning fred. d. 8. september 2000.

Det var én af disse septemberdage, der havde lidt svært ved at beslutte sig: ville den folde sig ud med hele sin blågyldne køligtvarme skønhed, der gennemlyser menneskesindet med rolig harmoni, eller skulle den bare være en ganske almindelig dag, ikke rigtig dårlig, men heller ikke noget at snakke om? Som dagen gik blev det tydeligt, at septemberpragten kun udfoldedes i korte sekunder, et lidt anonymt helhedspræg. For notaren, der stod for aftenens fornøjelser, var det en slidsom dag, da der absolut ingen hjælp var at hente fra husets frue: hun forlod domicilet i hast for at tilslutte sig en eller anden basisgruppe. I månedsvis havde notaren overvejet sine indkøb, i ugevis havde han hjembragt flasker i sin cykelkurv fra Bilka og Kirkebække, i dagevis indkøbt delikate oste, hvis lugt havde pirret mange menneskers følsomme næser, når de henstod i skoletasken tysktime efter tysktime. Ubehagelige scener var indtruffet, når eleverne klumpede sig sammen i det fjerneste hjørne af klasselokalet, og kolleger gik i en stor bue uden om ham med bemærkninger som: "De har sokker på tilbud i Regent". Således ydmyget fra alle sider kunne Notaren på dagen godt glemme alt om vejret, det drejede sig blot om at overleve. Et hæsblæsende ræs satte ind i timerne op til smagningens start. Den oprindelige plan havde været at servere en menu med tre retter samt ostebord, men som tiden nærmede sig indså han, at denne plan var for ambitiøs og lagde lammekøllerne tilbage i fryseren. Ind imellem opmuntredes han ved at tænke på den mail han havde modtaget fra Fruegade et par dage forinden med følgende indhold: "Husk at minde mig om, at jeg har en ny nonne-historie". "Så bliver aftenen alligevel ikke helt kødløs", tænkte Notaren, mens han skar grøn peber ud i passende stykker. "Og Stifter kører rundt på cykel nede i Toscana langt foran de andre på holdet, gad vide om han når det i dag?" Stifters Italiens-togt havde i allerhøjeste grad været med til at præge aftenens vintemaer: italienske vine skulle få os til at tænke med andagt på Stifter i det sydlige, samtidig med at vi kunne glæde os over, at det ville blive en rolig aften uden ubeherskede udbrud om vinenes duft og smag. Et andet tema var vine, der var blevet fremhævet i dagspressen som særligt gode tilbud smagsmæssigt og prismæssigt. Og meget kan man sige om Stifter, men sans for en god pris har han altid haft!

Da brødrene indfandt sig, idet Ole Tofte nok engang havde satset på mindre væsentlige ting og derfor meldt afbud, tog dagen sig endelig sammen, og den velsmagende Montgras Reserva 1998 fra Chile, en ren merlot-sag, glødede i solfaldet til den store guldmedalje, den havde fået i BT og vakte alles glæde, 65 kr i Bilka var en god pris for et glas vin, der havde klassisk kraft og struktur i smag og duft. Oplægget til aftenen var, at man på forhånd havde fået udleveret en oversigt med alle oplysninger om de vine der skulle smages, dog ikke rækkefølgen. Det skal siges til brødrenes ros, at de klarede opgaven ganske pænt, absolut ingen var det mindste i tvivl om den sidste vin. Nu fulgte en Corte Dei Mori 1998 fra Sicilien (2 for 90,-), en vin man var meget glad for, fyrigt temperament med overraskelser i baghånden, som et mafia-bryllup i Palermo. Notaren begyndte så småt at finde det umagen værd at have haft det store arbejde, da han så Anders næsefløje sitre og Ole Trips øjne få et mere afslappet præg. Nu var det tid til Primitivo di Manduria 1997, Santa Barbara, fra Italiens støvlehæl, Apulien, der leverer rå-vin til mange italienske distrikter. Til trods for, at denne vin var blevet tildelt en guldmedalje i BT, fandt medlemmerne den lidt for vulgær, lidt for meget, som en kvinde der i aftenstunden først afslører sin sande karakter, når man kommer tæt på og opdager den billige, stærkduftende parfume. Den kan tilmed fås billigere andetsteds end de 80,- for to i Bilka, men det har man jo også hørt om adskillige kvinder. På dette tidspunkt var der kun få krummer til overs af det lækre brød, der blev givet til vin og vand, et medlem havde forvildet sig ud i bryggerset, hvor ostanretningen var anbragt og måtte med magt bringes tilbage til bordet. Den fjerde vin var indkøbt fordi den var god og fordi dens navn klang smukt i øret på de tilstedeværende operafans: Villa Puccini 1997 fra Toscana var nok aftenens tematiske træffer, ikke den bedste vin denne aften, men - som et hus med mange boliger - et sted hvor også en nonne kan ånde, og hun

præsenteredes da også med historiefortællerens sprudlende vid. Denne fortræffelige vin kan stadig købes i Kirkebække for 110,- for to. Det var nu blevet tid til aftenens dyreste vin, to flasker Barolo Casetta 1995, der burde have kunnet få enhver til at glemme alt om osteinretning. Det gik desværre ikke således, den første flaske var ikke helt i orden, skuffelsen var stor, og selv da flaske nummer to var blevet omhældt til karaffel, og flasken i øvrigt var i orden, var man ikke rigtig tilfredse, prisen taget i betragtning (135 pr. flaske). Den ville formentlige have vundet ved henlæggelse i nogle år, men dertil var brødrenes hu ikke denne aften skulle det senere vise sig. Aftenens sidste vin var en fortræffelig zinfandel-vin, Ironstone 1998, Californien (73,-) og i Politikens bedømmelse vurderet til "4 glas". Begejstringen for denne velmagende vin var stor, men måske var det bare begejstringen over, at vi omsider var nået frem til osten. Ostehuset skal have megen ros for sine tilbud, aftenens arrangør endnu mere ros for sit valg af oste, der var så vellykket, at ethvert håb om at kunne nyde bare enkelte rester over weekenden blev gjort til skamme. Der var stor set kun enkelte strimler grøn peber til overs. Hvad værre var: samtlige tolv flasker, der var indkøbt, og som rigeligt ville have gjort det muligt at henlægge mindst et par stykker i klubbens lager, eftersom vi kun var otte brødre tilstede, blev tømt til sidste dråbe – sulten og tørsten var gigantisk, svarende til medlemmernes selvfølelse. Værten var derfor mere end lettet, da vor mand i Fruegade brød op forholdsvis tidligt og man nu kun skreg på bajere. Dette ønske kunne heldigvis efterkommes, men det blev sent inden sidste gæst forlod stuen - anedes der et rødt skær på himlen, eller var det bare gløden fra cigaretterne? Der blev lejlighed til at drøfte klubbens indsats på Torbang de la Fru's 50 års fest, og Pisk talte længe om ubåde eller var det både og.... en lang aften var omsider slut, og oprydningen kunne begynde. Timer senere gik notaren i seng og græd sig i søvn af glæde over endnu en lykkelig stund i Bouquet.